

1

เหตุร้ายไม่เคยคาดคิดอุบัติเหตุท่ามกลางผู้คนที่หลบเร้นแตกตื่น

ตามอาคารบ้านเรือน อีกรกลุ่มใหญ่เบียดออกกันแน่นเต็มสองฟากถนน สายตาทุกคู่เพ่งจับมายังภาพพระที่กกลางถนน

ภาพของหญิงสาวสวมชุดเครื่องแบบของบริษัท กระโปรงทรงแคบสั้น สีกรมท่า เสื้อแขนยาวสีแดงพิมพ์ลายจุดกระจุมกระจิมในตัว สวมทับด้วยเสื้ออีกสีกรมท่า บนหน้าอกซ้ายติดป้ายชื่อและแผนกที่ทำงาน

เธอชื่อ ปานรัศมี ทองลำแท้ ขณะนี้เธอตกลงอยู่ในเงื้อมมือโจรกลางวันแสกๆ ซึ่งโผล่มาตอนบ่ายแก่ๆ และได้จิ้งหะกับที่ปานรัศมีออกจากบริษัทหน้าเข้าและส่งออกอัญมณีขนาดกลางของคุณไชยชิต เพื่อไปส่งจดหมาย

พลเมืองดีมากมายเกาะกลุ่มกันห่างๆ เพื่อหาผู้ทางช่วยเหลือปานรัศมี ทุกคนไม่กล้ามองข้ามพิษสงของปืนกระบอกนั้น มันจ่อติดลำคอสาวธุการชนิดถึงลูกถึงคน ใบหน้าซีดของเธอถูกบังคับให้หงายหน้าต้อนรับแสงแดดแผดจ้า เธอไม่กล้าแม้แต่จะกลืนน้ำลายเสียด้วยซ้ำ

ตำรวจ รถตำรวจ รถพยาบาล รถร่วมกตัญญู มารายล้อมพรักรพร้อม ตำรวจเริ่มปฏิบัติหน้าที่ ส่งตัวแทนมาเกลี้ยกล่อมใจ แต่ใจไม่ฟัง

“อย่ามาพูดมาก” โจรตะโกนรำคาญ “ฉันไม่เชื่อน้ำลายตำรวจ เติรียมรถหนึ่งคัน น้ำมันเต็มถัง แลกกับชีวิตแม่คนนี่ ไปเดี๋ยวนี”

‘แม่คนนี่’ หายใจรวยรินเต็มที ปานรัศมีหลับตานิ่ง ได้เปลือกรถร้อนผ่าว

ปรากฏแสงสีแดง ๆ ดำ ๆ วิ่งผ่านไปผ่านมา มันคือจินตภาพที่เธอคะเนนึกเอาจากสิ่งที่ได้ยิน เธอทราบหัวใจกำลังตอรองกับตำรวจ เธอเดาต่อไปจากการเงิบของตำรวจว่า น่าจะปลื้มตัวกลับไปปรึกษาหารือกัน

แล้วจะเอาอย่างไรกัน เธอร้อนนะ กลัวด้วย ท่อนแขนเจ้าใจรักก็เชื่อว่านุ่มเหมือนหมอนข้างทารก มันรัดอัดแน่นจนกระเดือกบาง ๆ ของเธอจะแหลกลอยู่แล้ว

“ตกลง แต่ขอให้ปล่อยตัวประกัน” เสียงตำรวจตะโกนตอบมา หลังจากหายไ้พักใหญ่ “ไม่เกินยี่สิบนาที นายจะได้สิ่งที่ต้องการ”

ปานรัศมีถอนหายใจแผ่ว ๆ เมื่อปลายปืนลดจากลำคอพร้อมกับแรงรัดของปลอกแขน อากาศเดินเข้าเดินออกสะดวกขึ้นหน่อย เธอลืมตาทันที โดยลืมนึกไปว่าหน้าตัวเองประจันกับเปลวแดด แสงจัดจ้าจึงสาดทึ่มลงมา น้ำตาไหลพราก เพราะทั้งแสบทั้งเคือง เลยต้องรีบพริ้มตาลงอีกหน

“ร้อนไหม”

เอ๊ะ โจทย์ปัญหาอ่อนเสียละกระมัง ปานรัศมีก่นดำในใจ ยืนก่นกลางแดดเปรี้ยง ๆ ยังมีหน้ามาถาม ทำไมไม่ถามเสียเลยว่าหนาวหรือเปล่า...ประสาท

“ฉันทถามว่าร้อนไหม ปากไม่มีหรือไง”

“มี” เหี่ยวใจตะคอกโมโห ลืมตัวหรือลืมกลัวก็ไม่ทราบละ แต่อากาศร้อนมาก และปานรัศมีก็อดทนกับอากาศร้อน ๆ ไม่ค่อยได้นาน หากจำเป็นต้องตายเธอก็ลุยละ

“ฉันทต้องการร่มคันใหญ่ ๆ” เสียงใจเรียกร้องอีก

ตำรวจผงกศีรษะ แล้วหันหลังกลับวิ่งหายไปครู่หนึ่ง

ได้ร่มคันใหญ่มาตามคำขอ วิเศษจริง

ปานรัศมีมิได้รู้สึกชื่นใจกับวิถีเอาอกเอาใจของเจ้าใจรัก เธอไม่ต้องการร่มเงาครึ่ง ๆ กลาง ๆ โครบอกได้บ้างแล้วว่าเธอจะไม่ถูกเจ้าใจร้ายลากตัวไปจากตรงนี้ พร้อมกับรถยนต์หนึ่งคัน น้ำมันเต็มถัง ในอีกยี่สิบนาทีข้างหน้า

“อดทนหน่อย” เจ้าใจกระซิบเหมือนปลอบ “ฉันทไม่ต้องการทำอันตรายใคร แม้แต่เธอ แต่จำเป็น”

“ป็นนายจ่อยู่ที่อกฉันท” ปานรัศมีแย้งไปเสียงตึง ๆ

“ไม่ชอบหรือ อยากให้จ๋อตรงไหนก็บอกมา” อีกฝ่ายเลยย้อนถามมาบ้าง แถมยังโอ้ให้หมั่นไล่อีกว่า “เรื่องป็นฉันทนตหมด จ๋อกี้ได้ ยิงกี้ได้”

สาวธุรุกรการเลยหุบปาก รู้ว่าประโยคนั้นไม่ใช่การสนทนา แต่อีกฝ่ายต้องการบอกเป็นนัย ๆ ว่าอย่าเรื่องมาก

ตำรวจนายหนึ่งขับรถกระบะกลางเก่ากลางใหม่สีน้ำเงินมาจอดทิ้งไว้ ปานรัศมีเกือบขยับตัว แต่เจ้าโจรเร็วกว่า เขากระตุกเสื่อก็กักจากด้านหลัง จนเธอรู้สึกตึงมาถึงด้านหน้า จากนั้นเป็นที่จ๋อออกก็ย้ายไปจี้แผ่นหลัง หากเธอยกก็มีสิทธิ์โดนเจาะ

“เดินไปตี ๆ ฉันไม่ต้องการทำอันตรายใคร แต่ฉันยิงเธอทิ้งได้ทันทีที่ฉันรู้สึกว่าคุณเป็นอันตรายต่อฉัน”

“ฉันจะไปทำอะไรนายได้”

โจรไม่ตอบอะไรทั้งนั้น นอกจากกรุนหลังด้วยปลายปืนแข็ง ๆ แทนคำเร่ง ปานรัศมีอยากร้องไห้ เมื่อโดนผลักหัวซุนเข้ามาในรถ เธอแลเห็นอนาคตร้อแร่ คีบคลานมา เพื่อนในแผนกธุรุกรการด้วยกันเริ่มเผลอหน้าเสียว ๆ มาอำลากันแล้ว

รถขับมาไกลพ้นความจ่อแจ หนีห่างการตามติดของตำรวจ ปานรัศมี กลืนน้ำลาย เนื้อตัวเย็นขึ้นมาเอง เมื่อเห็นป้ายนครปฐมผ่านวับไป

“นายจะไปถึงไหน” เธอแข็งใจเหลือวไปถาม

“จนกว่าจะปลอดภัย” โจรตอบเรียบ ๆ

“ปล่อยฉันลงตรงนี้ได้อะ ฉันหาทางกลับบ้านเองได้”

โจรทำหน้าที่แปลก ๆ ตาเข้มละจากถนน เหลือบส่องกระจกแฉกแวบหนึ่ง มุมปากหยักเยาะนิด ๆ ก่อนจะพยักพยิดให้เธอเหลือวไปมองข้างหลัง

ฮ้าว...ตำรวจยังตามมาห่าง ๆ ตอนแรกเธอไม่เห็นแล้วนี่

สาวธุรุกรการถอนใจเฮือก หน้าตาฉายความผิตหวังรุนแรง ความกลัดกลุ้มก็วิ่งพล่านในตาตระหนก

“ฉันถึงบอกว่าน้ำลายตำรวจ...” โจรหันมายิ้มช้า ๆ ปรกกายตาแลสดไส ดุ๋น่อยลง

“น้ำลายโจรก็เหมือนกันนั่นแหละ” ปานรัศมีกระแทกเสียง

โจรหัวเราะในลำคอ ไม่ถือสา น้ำเสียงห้วนของเหยื่อ เขาบอกชัดเจนแล้วว่า
ไม่ตั้งใจทำอันตรายใครทั้งนั้น แม้แต่เธอก็เช่นกัน เขาจำเป็น ตำรวจไล่ตามมา
เรื่องที่จะยอมเสียท่าจนมุ่มง่ายๆนั้น ก็เดินไปเถอะ ขึ้นเป็นอย่างนั้น ได้เสียชื่อ
‘โจรชาวแห่งภูเหนือ’แะ

“นาย...นั่นอะไร”

“ไม่มีอะไร เดี่ยวฉันชวนให้คุณ นั่งดีๆเข็มขัดนิรภัยอาจช่วยไม่ได้มาก กอดเบา
ให้แน่นเป็นพอ”

ปานรัศมีตาโต หัวใจจะวาย ถนนข้างหน้าตั้งเครื่องกีดขวาง รถตำรวจ
สองสามคันจอดเรียง สัญญาณไฟก็มีนะ วูบวาบเขียว แต่พอโจรไม่ยั้งสักนิด

“อย่าทำอะไรบ้าๆนะ” ปานรัศมีร้องตะโกนห้ามแข่งกับเสียงลมข้างนอก

พอโจรเร่งความเร็วแบบไม่เกรงใจมัจจุราช มีอรันจัดเย็นมากกระซอกแขน
ของเธอในจังหวะเข้าด้ายเข้าเข็ม ร่างบางเซชนไปกับกระแทกสี่ข้างคนขับ ปานรัศมี
นี่ก็อยากด่าเขาเป็นกำลั้ง แต่ไม่ว่าง พอโจรดตีระชะไว้แนบกับอกแน่น

“หลับตา” เสียงกระซิบดังแผ่วใกล้แค่แมงกิ้งที่กระดอนสูงๆต่ำๆ

ปานรัศมีกัดปากแน่น เธอกลัวมาก ขณะรู้สึกคล้ายตั้งว่ารถทั้งคันลอยขึ้น
แต่มันก็อาจไม่ใช่ มันน่าจะกระดอนอย่างแรง หรืออะไรก็ไม่รู้ล่ะ ข้างมันเถอะ แต่
ที่แน่ๆเธอได้ยินเสียงที่ตามติดมาหลังจากความรู้สึกนั้น มันเป็นเสียงโครมกึกก้อง
รถลั่นสะบัดชั่วขณะ บังเกิดเสียงบิ่งใหญ่จากกระบะด้านหลัง เสียงแตกเปรี๊ยะ
กระจาย กระຈกแตกกระมั่งไม่รู้ล่ะ ปานรัศมีนี่ก็ภาพไม่ออกหรอก เธอได้ยินแต่เพียง
เสียงกรีดร้องตระหนกของตัวเองดังก้องลั่นรถ

สาวธุการรถลั่นน้ำลาย โจรระทึกขณะค่อยขยับตัวออกห่างออกขึ้น เธอ
ยกศีรษะขึ้น เพื่อขอมองหน้าคนขับหน่อย เขายังขับอยู่ มุ่มปากยิ้มนิดๆ

“ยังปลอดภัยอยู่ ไปนั่งให้ดี ระวังกระຈกบาดเอาด้วย”

กระຈก...กระຈกแตกจริง ๆ ด้วย บนตัวเธอเต็มไปด้วยเศษกระຈกชิ้นเล็ก
ชิ้นน้อย หลังมือของเธอปรากฏโลหิตไหลเป็นเส้นเล็กๆ เศษกระຈกปลายแหลมปัก
เธอค่อยๆดึงมันออก มันก็เจ็บแค่หนึ่งๆ

“แล้วฉันจะนั่งเข้าไปได้ยังไง”

เสียงรุ่นวายใจบ่นขึ้น ตาขึ้นเหลือบสำรวจช่องว่างของกระจก ขอบคม เป็นพื้นฉลามาเงวับยามสะท้อนแดดรอนจวนค่ำ ปานรัศมีใจหายวาบขึ้นมา เมื่อถูกคิดถึงเวลาที่คล้อยผ่าน

“จะค่าแล้วนี่”

“อีกสักชั่วโมงก็นั่งห่มพอดี หิวหรือยัง”

“เมื่อกี้ฉันได้ยินเสียงเหมือนปืน”

“ฉันยิงเอง ยิงตำรวจ”

ปานรัศมีมองไปรอบ ๆ อย่างสิ้นหวัง แผ่นหลังเธอยังพิงไหล่คนข้างหนึ่ง เพราะไม่ทราบจะย้ายตัวไปนั่งทับเศษกระจกทำไม มันกลิ่นเต็มเบาะ ส่วนเธอก็นั่งหมั่นเหมะระหว่างเบาะคนข้างกับช่องเล็ก ๆ ของเบรกมือ ซากก็พัดไปทางที่นั่งของตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างเลือนลาง

“ปล่อยให้ฉันลงตรงนี้ได้ไหม ฉันไม่อยากไปกับนาย ฉันสัญญาว่าจะไม่บอกตำรวจว่านายปล่อยฉันลงตรงไหน”

น้ำตาแห่งความหวาดกลัวหยดลงมาเหมะผสมกับโลหิตที่ยังซึมบนหลังมือ อีกฝ่ายขับรถมือเดียวอยู่นานแล้ว ตั้งแต่บังคับรถทั้งคันพุ่งเข้ากระแทกชนเครื่อง กีดขวางของตำรวจ รถลอยคว้างสะบัดนิดหน่อย เกือบพุ่งลงข้างทาง แต่ใจราวซ้ำของเกินกว่าจะเสียท่า

ตอนนั้นมือซ้ายโอบร่างสันเทาของเหยื่อสาวไว้แน่น เขาไม่ต้องการให้เธอได้รับบาดเจ็บ แค่มึดตัวมาเป็นเกราะนิดหน่อย เมื่อถึงจุดหมายปลายทางที่ปลอดภัย เขาจะปล่อยเธอไป จะพาไปส่งให้ถึงท่ารถ ค่ารถค่าทำขวัญเบ็ดเสร็จ

ส่วนมือขวากระชับพวงมาลัยมัน ไม่งั้นเป็นอันได้กลายเป็นผีเฝ้าริมทาง สิ่งกีดขวางถูกพุ่งชนกระเด็นไปคนละทิศคนละทาง ไม่นานหนึ่งหักลอยคว้างมากระแทกกระจกด้านที่เหยื่อนั่ง โชคดีที่เขาดึงเธอมาแนบอกไว้ตั้งจะรู้

ตำรวจเล็งปืนมา เขาก็ต้องเร็วกว่า มือซ้ายปล่อยเหยื่อที่ตีว่าเป็นฝ่ายรอด เขาแน่นแล้วพาไปกุมพวงมาลัย เพื่อเปิดทางให้มือขวาหยิบปืนแล้วส่องก่อน เขาไม่ต้องการให้โดนใครทั้งนั้น แค่ถ่วงเวลา ยื้อเวลาหนีให้ยาวอย่างปลอดภัย

เวลาปลอดภัยของโจรก็คือพลบค่ำ เขาบังคับรถไปจอดชิดขอบทาง มีอช้ายละจากพวงมาลัยมาโอบไหล่สาวร้องไห้ ก็ไม่เชิงนัก น้ำตาเธอไหลเฉยๆ ยังไม่ได้ยินเธอสะอึกสะอื้นเลย

“เราต้องจอดรอไว้ตรงนี้”

“ทำไม”

“น้ำมันหมด ตำรวจยิงถล่มน้ำมัน แม่่นด้วย ลงทางนี้” โจรบอกพลางเปิดประตูแล้วลงไปยืนรอท่า

ปานรัศมีไม่เต็มใจเชื่อฟังนักหรืออก แต่มาคิดดูแล้วว่าการนั่งติดตึ๋งในรถ ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร ดีไม่ดีจะกลายเป็นว่า เธอไปกระตุ้นอารมณ์ร้ายของอีกฝ่าย เดี่ยวเขาก็สองดับเป็นผีอยู่แถวนี้

“ที่ไหน”

“เลยราชบุรีมาหน่อย”

“แล้วจะไปไหน”

“ไปในที่ที่ปลอดภัย อย่าถามมาก” เสียงห้ามตอนท้ายหนักห้วน

ปานรัศมีลอบกลืนน้ำลาย น้ำตาเขาไม่ดูแล้วละ แต่น้ำเสียงไม่ค่อยน่าไว้วางใจ

“เดินหรือนาย”

“โบกรถสิ หุบปากเสียที”

รถกระบะบรรทุกักแล่นผ่านมา โจรหนุ่มโบกให้จอด ฝ่ายนั้นก็ใจดี เหลือแสน จอดรับโจรหน้าตาเฉย แกรมยังชมเหยื่อเสียอีก

“เมียสวยนะน้องชาย หุ่นดีด้วย หนีโจรกันมาหรือ ท่าทางสะบักสะบอมกันทั้งคู่เลยนี่”

ปานรัศมีสาลักน้ำอัดลมกระป๋องที่เจ้าของรถใจดีแจกให้ดื่ม เธอไอโซลกๆ หน้าดำหน้าแดง ส่วนพ่อโจรก็วางหน้าเฉยสนิท

“ไม่ได้หนีโจร หนีพ่อเธอมา ผู้ใหญ่สมัยนี้คือหัวชนฝา ไม่ค่อยสนับสนุนให้เด็กรักกัน”

“อ้อ...เลยพากันหนีหรือ แหม...ไม่เลว ใจกล้าดี”

“นาย...” ปานรัศมีอยากตบปากโจรสองด้วยกระป๋องน้ำอัดลมเสียสัก
เขาค่อยรู้แล้วว่าเธอจะอาละวาดหรือไม่ว่าจะอะอะเหยอะความจริง จึงรีบส่งมือมาปิด
ปาก ยื่นจมูกมาหอมแก้ม จึงหวั่นไหวหน้าประชิด ตาตุพลันซึ่งตึง และปรามโนที่

เจ้าของรถเห็นภาพกะหล่งกะหนึ่งจอมปลอมมันเข้า ถึงกับหัวเราะร่วน
ชอบใจใหญ่ เป็นความบังเอิญที่เจ้าตัวก็กระทำเช่นนั้นมาแล้ว และทุกวันนี้ ผู้ใหญ่
ฝ่ายหญิงยังไม่ยอมรับตนเป็นเขย มีหน้าซ้ำ หลานชายหลานสาวก็ไม่ยอม
เหลียวแล ตัดเป็นตัดตายว่าจันเถอะ

“จะไปไหนครับ” โจรสองไฟเราะเซียว มือซ้ายยังกุมมือเหยื่อแน่น

“ประจวบ บ้านพี่ก็ไม่ใหญ่โตอะไรนักหรอกนะ เป็นแค่ชาวไร่ชาวนอน
หาเช้ากินค่ำ”

“สุขภาพสบายใจก็เพียงพอแล้ว จะดินรนรำรวยไปทำไม”

โจรสองรู้จักปรัชญาพอเพียงเสียด้วย เขาเหลียวมาสบตาขุนของสาว
ตุกรการ อดยิ้มใส่หน้าบึ้งนั้นไม่ได้

รัตติกาลมาเยือนในเวลาต่อมา ปานรัศมียังนั่งตาค้าง ปุเลง ๆ ไปใน
รถบรรทุกฝัก ร่างใหญ่โตของนายโจรสองค้อยแต่เลี้ยวมาเปียดชิดอยู่ข้าง ๆ แล้ว
เธอก็รำคาญมาก

“หิวไหม”

ถามทำไม ปานรัศมีมองหน้าแทนคำตอบ

เธอไม่ชอบรอยยิ้มของอีกฝ่าย ไม่ชอบตาคมกริบคู่นั้น ไม่ชอบเสียงที่ค้อย
ซึกใช้ตั้งว่าอาหาร ทั้งที่จริงแล้วเขาเป็นโจร และเพราะเขา เธอจึงต้องมาตระกะกำ
ลำบาก

“จุดตรงนี้ก็ได้รับ เรามีเพื่อนอยู่แถวนี้”

“เปลี่ยวน้องชาย”

“ไม่เป็นไร ถิ่นนี้เพื่อนผมอยู่ทั้งนั้น”

เจ้าของรถไม่คะยั้นคะยอ ทั้งที่เกือบจะถึงประจวบขอยุ่แล้ว แล้วแถวนี้ก็
ห่างไกลบ้านคนนัก สองข้างทางปลอดเปลี่ยวเป็นป่าเสียส่วนใหญ่

“บ้านเพื่อนอยู่แถวไหนล่ะ เดี่ยวพี่ไปส่งให้น้องชาย”

โจรหนุ่มยังยืนยั่น เขายิ้มกว้างในความมืด โบกมืออำลาเจ้าของรถ และ
รอนจไฟท้ายไกลลับ ๆ จึงค่อยกระตุกข้อมือเหยื่อโซคร้าย

“อดทนหน่อยนะ วิธีนี้จะทำให้เราปลอดภัยจากการไล่ล่าของตำรวจ”

“ทำไมนายไม่ลงคนเดียว เราแยกกันตรงนี้ก็ได้อัน...”

“ทำไมฉันต้องไว้ใจคนแปลกหน้า โจรที่ดีต้องมีนิสัยระวังภัยตลอดเวลา”

เขาบอกหลักการแล้วหัวเราะ พลังดึงมือเธอให้ออกเดิน ปานรัศมีแข็งขึ้น
เกร็งมือ เขาพาเธอลงข้างทางซัด ๆ มืดด้วย และมันเป็นป่า

“ถ้าเธอคิดว่าฉันจะปล้ำเธอล่ะก็ สบายใจได้ ฉันไม่ชอบผู้หญิงหรอก โดยเฉพาะผู้หญิงหยิบโหยงในเมืองอย่างเธอ แต่ถ้าเธออยากจะเป็นตรงนี้ เป็นป่าล่อ
หนุ่มกัลดมันที่อาจผ่านมา อันนี้...หนักกว่าปล้ำอีกนะ”

เขาไม่ได้ขู่นะ แค่ออกเฉย ๆ ร่างสูงใหญ่เล็กสนใจเหยื่อ เพราะอ่านแววดา
เด่นไหวคู้้นออกทะลุปรุโปร่ง ไม่มีพลังไต่ยิ่งใหญ่ไปกว่าพลังแห่งความกลัว

เชื้อเถอะ เธอต้องตามมา

รอยยิ้มขบขันเจือเอ็นดูพรายขึ้นในความมืด เสียงฝีเท้ากุกกักตามมาห่าง ๆ
คนฝีเท้ายาวกว่าจึงทำที่ชะลอ รอคคนฝีเท้าสั้นให้ไล่มาทัน

“หิวไหม” โจรถาม เมื่อเหยื่อมาหยุดหอบข้าง ๆ

“นายเป็นผู้วิเศษหรือไง ถ้าฉันบอกว่าหิว แล้วนายก็จะเสกอาหารมาให้ฉัน
กินได้ เพราะนาย ทำให้ฉันต้องเป็นแบบนี้”

ปานรัศมีแหวกออกไป ชูนทั้งเสียงทั้งตา มันวาววับเหมือนแสงกะพริบของ
ดาวที่อยู่บนโน้น ไฟที่ระบายสีดำทั้งผืน

“ก็แล้วหิวไหมล่ะ”

หิว แต่ไม่บอก ปานรัศมีเฝ้าปากคืออัน เขาสองข้างเริ่มล้า เธออยากนั่งพัก
แต่ต้องยอมรับว่า สายตาของเธอไม่คุ้นเคยกับความมืดในป่าแบบนี้ และเขาคือ
ไฟฉายส่องทางชั้นยอด เดินลุยไปข้างหน้าได้เก่งและน่าทึ่งมาก ไม่สะดุดอะไร
ให้รุ่นวายเหมือนเธอเลย

“เราจะเดินไปไกลถึงไหน”

“มานั่งพักตรงนี่ก่อน” น้ำเสียงที่บอก เจือความอาทรโดยมิได้เสแสร้ง เขาหยุดรอให้เธอลากผีเท้ามาถึง เธอทรุดนั่งลงทันที สองมือก็ทุบทุบต้นขา ไล่เรื่อยไปจนทั่วขาเรียว

“รองเท้าส้นสูงของเธอไม่เหมาะจะ...”

“ฉันรู้...” ปานรัศมีแหวกอีก “คราวหน้านายก็หัดบอกล่วงหน้าสิว่าจะโผล่มาจับตัวฉัน แล้วจุดเข้ารกเข้าพงด้วย ฉันจะได้เตรียมรองเท้าผ้าใบ เลือแจ๊คเกิ้ลหมวก อาหารแห้ง น้ำดื่ม อ้อ...เต็นท์ด้วย”

“ได้ ฉันจะจำไว้”

ปานรัศมีกัดปากโมโห เธอประชดต่างหาก แต่เขาจับคำจริงจังเสีย

“เฮ้อ...แล้วที่ทางตั้งกว้าง ทำไมต้องมานั่งเปียกด้วย”

“ตึกๆอากาศในป่าจะหนาวมาก เรายังเปียกกันแบบนี้ก็ดีแล้ว อุ่นดี ว่ากันว่า ในร่างกายของมนุษย์เราเป็นแหล่งสะสมพลังงานความร้อน ยิ่งใกล้กันมาก ก็ยิ่งร้อน”

ตาวาวๆของเขาต่างหากที่ร้อน ปานรัศมีใจเต้นตึกตัก ยามสบกับแสงร้อนนึ่งและนานไปหน่อย

“คืนนี้ เราต้องนอนตรงนี้หรือ”

“อยากไปนอนที่ไหนก็บอกสิ”

“ฉันอยากกลับบ้าน นายปล่อยตัวฉันไปได้ไหม คืนนี้ไม่ได้ ฉันพุงนี้ก็ได้นะ ฉันไม่รบกวนให้นายไปส่งหรอก ฉันจะหาทางกลับออกไปเอง”

เงียบ...ปราศจากคำตอบจากใจ

ปานรัศมีกลืนน้ำลาย หลุบตาจากแสงร้อนวาวๆ มองไปที่พื้นมีดๆ เธอไม่ค่อยเห็นอะไรนัก แต่อย่างน้อย ความมืดตรงนั้น ก็ช่วยให้เธอซ่อนความหวาดหวั่นระคนสิ้นหวังได้ชั่วคราว

ทว่าปานรัศมีก็ยังไม่วายแอบหวังว่าเมื่อพุงนี้มาเยือน แสงแรกแห่งอรุณทิวสาดส่อง นายใจอาจเปลี่ยนใจ หรือไม่ก็ราคาญที่ต้องพวงเธอไปเป็นภาระตลอดเส้นทาง เขาน่าจะ...ปล่อยเธอกลับไป

2

ลุงลำตัวกลมสากลิ่นสีดำกำลังเลื้อยผ่านไหล่ลาดของ
ปานรัศมี หญิงสาวเบิกตากว้าง

เสียงเธอล่ะ เสียงกรีดร้องของเธอหายไปไหนหมด ทำไมถึงเงียบจัง
เธอกลัวมากเลยนะ แม้แต่กะพริบเปลือกตาเธอยังไม่กล้าทำ น้ำตาไหลทะลัก
ราวกับเขื่อนแตก

เสียงของปานรัศมียังอยู่ครบถ้วน เมื่อครู่มันยังแผ่วในริมฝีปากของนายโจ
เขามีความจำเป็นต้องเก็บเสียงเธอไว้ก่อน ไม่อย่างนั้น เดี่ยววูตืน

ด้วยเหตุนี้ริมฝีปากโจรหนุ่มเลยกดนิ่งอยู่บนเรียวกากปานรัศมี กดแน่นจน
ไม่มีช่องว่างให้อากาศลอดผ่าน เนื้อตัวสั่นเย็นเฉียบของเธอ เขาก็รัดแน่นด้วย
อ้อมแขน

ผ่านไปจนอากาศแทบหมดปอด แน่ใจว่างูตัวใหญ่เลื้อยจากไปแล้วอย่าง
สงบ มันไม่ทำอันตราย ตราบใดที่มันไม่ตกใจ และชุกคิดว่าสิ่งที่มันเลื้อยทาบทับ
ไปเมื่อครู่มีชีวิต

“งู!” ปานรัศมีได้เวลากรีดร้องก้องป่า

“รู้แล้ว” โจรวาเรื่อย ๆ “มันไปแล้วนะ”

“แต่เมื่อกี้มันเลื้อยอยู่บนตัวฉันนะ”

“รู้ ก็มันเป็นงู จะให้มันวิ่งหรือไง”

“แต่นายกอดฉัน จูบฉัน แล้วปล่อยให้มันเลื้อยอยู่บนตัวฉันนะ”